

עמית עקירב ז"ל אביעד עקירב ז"ל

אהבתם את החיים...

בית יד לבנים

פרויקט "אלבום לכל נופל" משמר את זיכרם של הבנים והבנות של העיר עפולה אשר

קידשו את חייהם למען המדינה.

מטרת הפרויקט הינה להנחיל את מורשת הנופלים והנופלות בקרב בני משפחתם, חברים

וכלל הקהילה בעיר. לכבד את זכרם, להכיר ולהוקיר את דמותם.

ניסים אוחיון,

יו"ר יד לבנים עפולה

"וְשִׁמְתִּים לְתִהְלָה וּלְשֵׁם, בְּכָל-הָאָרֶץ..."

צפניה ג' י"ט

קורות חיים

רב"ט עקירב עמית ז"ל

11.02.1971-11.07.1990

בן גילה ועזרא. נולד ביום ט"ז בשבט תשל"א (11.2.1971) בעפולה. היה תינוק יפהפה, בעל עיני תכלת ושיער שטני, שיופיו בלט בשכונה. בהיותו רך בשנים לקה בדלקת קרום המוח, מצבו היה קריטי וסיכוייו לחיות קלושים. קרה נס ועמית ניצל וגדל לתפארת. מסלול לימודיו החל בבית-הספר היסודי זרעאל ונמשך באורט עפולה במגמת חשמל עיוני. הוא סיים עם תעודת בגרות מלאה ותעודת חשמלאי.

בהיותו בכיתה י' התנדב למשמר האזרחי ובמסגרת זו יצא לסיורי לילה. הוא היה חוזר מסיורים אלו עמוס חוויות ורשמים. בכיתה י"א חילק את זמנו בין לימודים לעבודה. בשעותיו הפנויות יצא לעבוד עם אביו בחברת החשמל כדי לממן את שיעורי הנהיגה שלו.

תחביבו היה קליעה למטרה והוא השתתף בחוג ויצא לתחרויות קליעה. כמו-כן היה תקליטן חובב ונהג להופיע בבתי מלון, מסיבות בר-מצווה ובבתי חברים. מגיל צעיר חלם עמית לשרת בצנחנים, וכדי לחזק חלום זה, ביקש מהוריו בהגיעו למצוות שרשרת עם תליון של כנפי צניחה. תקופת השירות עמדה בפתח והוא ציפה לה בכיליון עיניים להגשמת חלומו.

בשלהי יולי 1989 גויס עמית לצה"ל ובזכות רצונו העז הצליח להגיע לגיבוש בצנחנים ולעבור אותו בהצלחה. לא היה חייל מאושר ממנו. בשבת הראשונה שבה הגיע לחופשה, 'עשה סיבוב' בעיר כדי להתפאר במדי הטירון שלו ובקבלתו לחטיבת הצנחנים. במהלך הטירונות, וגם במסע הכומתה הידוע הוא סבל משברי הליכה. על אף הוראה רפואית שאסרה עליו להשתתף במסע זה, הוא היה נחוש בדעתו לסיים את המסלול ולהגיע לטקס המסורתי של חלוקת הכומתות האדומות. הגיוס לצנחנים, הטירונות הקשה, מסלול המ"כים - כל אלה שינו את אופיו של עמית. הוא התבגר מאוד, הסתכל על החיים בצורה שונה והשתדל לחיות את הרגע. עמית היה קשור מאוד למשפחתו וידע להעריך את משמעות הבית. בחופשות בילה בחיק המשפחה ואהב לשוחח עם הוריו על דברים אישיים, על חיי היום-יום ועל הצבא והיה מאוד פתוח. בשעותיו הפנויות עסק, בסתר, בכתיבת שירים. על משמעות החיים מזווית ראייתו, על אהבה, על המוות (זאת בעקבות תאונה של חבר). עמית היה ספונטני, אהב בילויים ודאג לשמור על קשר עם חבריו הרבים, אשר סיפרו איך ברגעי משבר עמית היה מופיע, מפתיע בזמן ובמקום הנכונים, ותמיד עם חיוך על פניו. הוא ידע להעניק את הכוח להמשיך הלאה.

ביום י"ח בתמוז תש"ן (11.7.1990) נפל עמית בעת מילוי תפקידו בתאונת-דרכים ברמת-הגולן. הוא הובא למנוחות בבית-העלמין הצבאי בעפולה. השאיר אחריו הורים ושני אחים - אסף ואביעד. ביום ה-24.4.2002 נפל אחיו אביעד בעת מילוי תפקידו. הוריו הוציאו לאור חוברת לזכרו ובה אסופת שירים של עמית ודברי חברים. בהקדמה לאחד משיריו, הנושא את הכותרת 'מוות', כתב: "כאשר המוות עובר לידך, אז החיים נעשים פתאום חשובים ויקרים כל-כך". ומתוך השיר: "למה זה מגיע לנו/ למות כל-כך צעירים/ לא הספקנו לטעום את טעם החיים/ ואין ספק שטעם החיים הוא הדבר המתוק ביותר/ ורק המוות השחור אותנו הוא עוכר".

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקד החטיבה: "עמית משך את תשומת-לבי מספר שבועות לפני האסון, כאשר הגיע למפקדת החטיבה כסמל מבצעים. הוא בלט במסירותו הרבה ובשאפתנות אישית, ליטול חלק ואחריות בכל... כאשר הכרתי אתכם, המשפחה, ואת הסביבה שבה גדל, ברור היה לי מהיכן שאב כל זאת. התברכתם וגידלתם בן לתפארת. משפחת הצנחנים, משפחה חזקה היא ומלוכדת, אשר אינה נוטשת חברים, אסונכם - אסוננו". אחד מחבריו נפרד מעמית במלים: "איך אפשר לכתוב עליך? מה בכלל נשאר לומר? כשבארץ המובטחת גם בוכים פרחי הבר".

שירי ילדות

מילים ולחן: עוזי חיטמן

אני זוכר ארגז בחול
ארמונות בנינו
ציור ציירנו במכחול
אכלנו ושתינו

ילדות

איך רקדנו יד ביד
מעגל עשינו

טוב לשיר - היה נחמד
כשעוד קטנים היינו
טוב לשיר - היה נחמד
כשעוד קטנים היינו.

שירים, המשחקים -
איפה הם עכשיו?
אולי לפני אולי בצדדי,
אולי מאחורי הגב..."

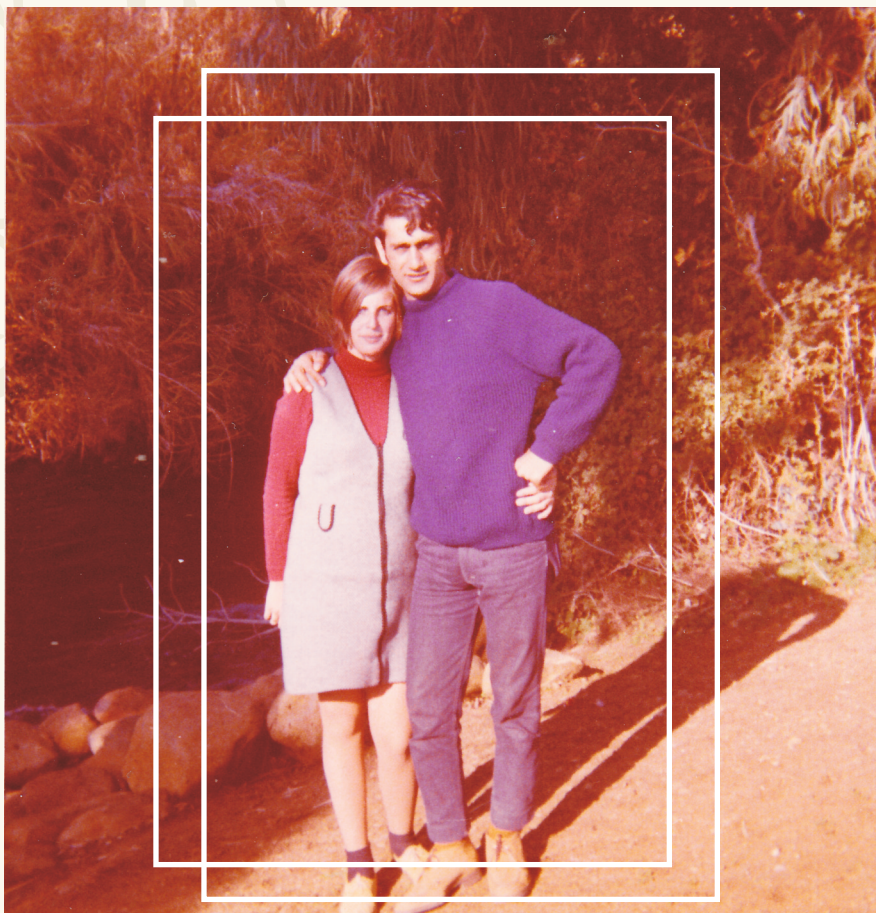
...זיכרון של ילדות לפעמים אני שוכח
 איך נהגנו לרוץ בתוך שדרות של צבע
 זיכרון של תמימות אל תוכו אני פוסע
 איך חיבקוני הורי עכשיו אתה יודע...
 אייל הר נוי

**אהבתי - רגעי זכרונות
וגעגועים טרופים...
נמרוד גאון**

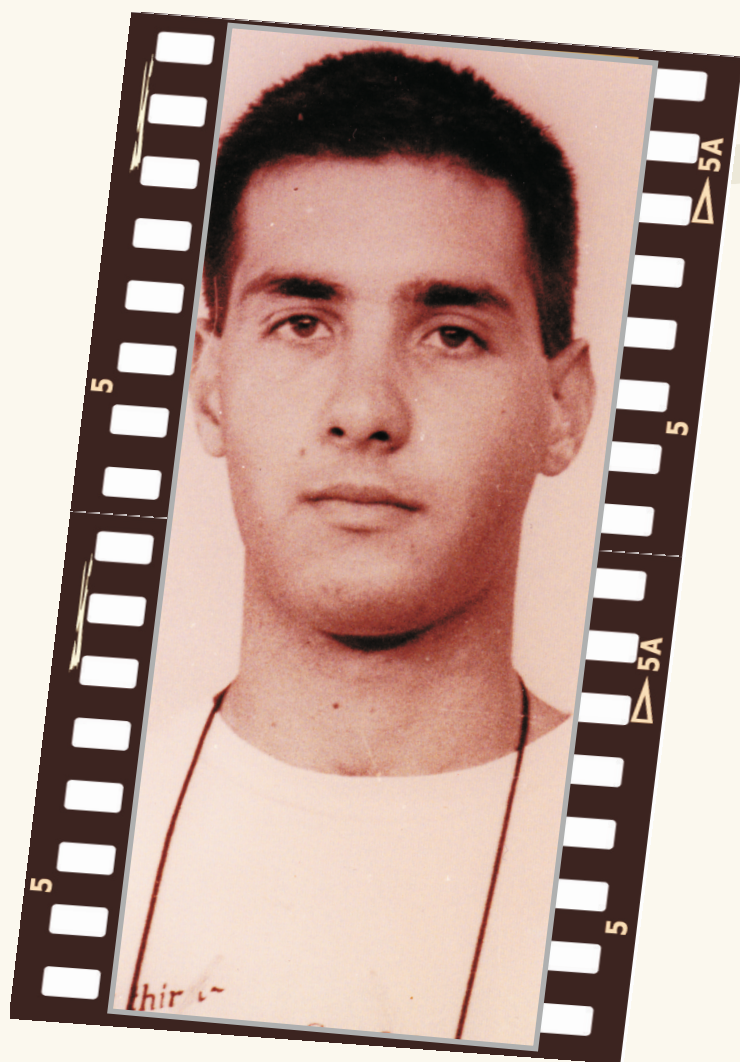

**בכל אדם יש דבר יקר,
שאינו בנמצא בשום אדם אחר**
רבי פנחס מקוריץ

...את יודעת את המצב
אני שומר עלייך, שמרתי אשמור
ושומר עלייך עכשיו...

**אם אדם
היה מושך אחריו חוט
לכל מקום שהוא הולך,
מה היה מסמן אחריו,
איזו דוגמא,
משם עד שם, קו דק
על פני האדמה.
רשום רגיש ומדויק
ותמיד נרגש.**

חיה שנהב

"מוות"

המוות הוא דבר איום
 ומחכה לנו בכל מקום,
 אדם שאיתך רק הרגע דיבר
 עכשיו הוא פגר שלא חי ונושם.
 סתם כך מתוך משחק
 נפלט כדור מהאקדח.
 זה היה כל-כך קרוב
 ממש לנגד עיניי.
 המוות הוא דבר נורא
 הוא מחכה לנו בפינה,
 אני סתם חייל פשוט
 שרוצה לחזור הביתה בלי הסיוט,
 אבל הסיוט הזה רודף אחרי בכל מקום
 רוצה להתעורר מהחלום הנורא,
 אבל זהו אינו חלום, אלא רק המציאות המרה,
 היא מכה בנו בכל מקום,
 בבית, ברחוב ובחצר ובשום מקום.
 מספיק עם כל המשחקים
 תנו לנו לחיות, לגדול ולמות כמו הזקנים,
 כי בסה"כ אנו "ילדים של החיים"
 והחיים כל-כך יפים.
 השמש הזהובה מחממת באורה,
 הפרחים הגדלים בשלל צבעים רק עושים
 את החיים יותר יפים
 והאהבה היא הדבר הנפלא ביותר
 אז די!
 מספיק עם השטויות ונתחיל מחדש לחיות,
 למה זה מגיע לנו,
 למות כל-כך צעירים,
 לא הספקנו לטעום את טעם החיים
 ואין ספק שטעם החיים הוא הדבר המתוק ביותר
 ורק המוות השחור אותנו הוא עוכר.

שיר שכתב

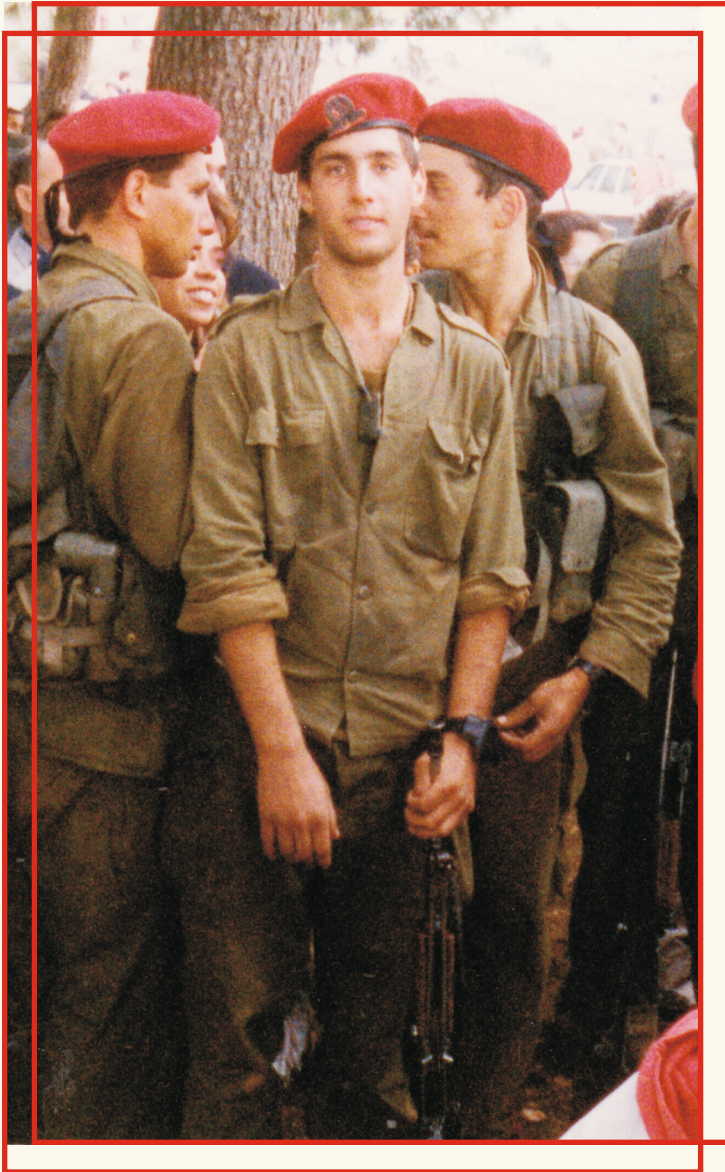
עמית עקירב ז"ל

ב- 7.11.1989

יש חיוכים שקשה למחוק,
הם תלויים על הקיר כמו שעונים,
שעונים נצחיים שלעולם לא פוסקים...

בלדה לצנחן

מה זה צנחן?

זה אחד שיש לו נעלים אדומות
וכנפיים.

אבל צנחן הוא בסך הכל סתם בן אדם.
טוב, מי אני שאפתח את הפה
כי כנפיים אני מאוד רוצה.

מה זה צנחן?

צנחן זה אחד שיש לו גאוה בלב,
זה אחד שאת החברה שלו אוהב,
שבלייל בלי פחד תישן.

כי היא יודעת כי הוא כל הזמן
עליה שומר.

מה זה צנחן?

זה אחד שכל השבוע בוכה,
כשיוצא הביתה אז הכל משתנה.

צנחן זה אחד שנימצא בעננים
לא מפני שהוא צונח

כי ככה הוא תמיד בחיים.

מה זה צנחן?

צנחן זה אחד

כשהוא תלוי בין שמים וארץ
הוא רוצה שרק דבר אחד יפתח
ואם הוא לא נפתח....

אז נשמתו תפרח.

לסיכום אני יכול לומר

כי זה כיף להיות צנחן,

ולא רק צנחן,

כי לצנחן יש סטייל משלו.

אבל הכי כיף להיות צנחן

רק בבית

כי שם הכי טוב,

כי בשביל הצבא אין לי זין.

שיר שכתב
עמית עקירב ז"ל
20.8.1989

ואני זוכרת - אמא...

ואני זוכרת איך נולדת כתינוק היפה מכולם,
ואני זוכרת איך בגיל 9 לקחתי אותך ל'הפועל' עפולה והתחלת לשחק כדורסל.
ואני האמא, המלווה אותך לכל הנסיעות, למשחקים, מכינה סנדוויצ'ים לכל
הקבוצה (ורק שלא יקנאו) וכמה כעסת עלי, "תפסיקי להיות פראיירית",
כך אמרת.
בגיל 9 כשנודע לך על אובדנו של אחיך עמית, לקחת את החוברת שהוצאנו
לזכרו וקראת לפני כל הכיתה. ואחר כך ניגשת למורה ונתת לה את החוברת
ואמרת לה: "אנדה, זה בשבילך למזכרת", ודמעה קטנה ירדה על לחיך.
גדלת, יפית, והפכת לעלם חמודות, חסון גוף, תלמיד טוב
(מבלי להכין שיעורים), שחקן כדורסל ובנות סביבך.
גדלת בצל האובדן, ואני כאמא לא נתתי לך להרגיש את האובדן.
תמיד צחקתי, פתחתי שולחן בחגים, נתתי לך להרגיש שהבית רגיל-לכל דבר.
לא דאגתי כשנסעת בימי שישי, וכשהתגייסת לצבא תמיד ישנתי טוב בלילה.
אמרת לי: "אמא, אנחנו כבר שילמנו, לי לא יקרה שום דבר".

והדבר הנורא קרה.

גם אותך לקחו.

כנראה שאנחנו משפחה מיוחדת במינה,

שאוהבים אתכם שם למעלה.

באהבה, מלווה אתכם במקומכם החדש.

אמא גילה

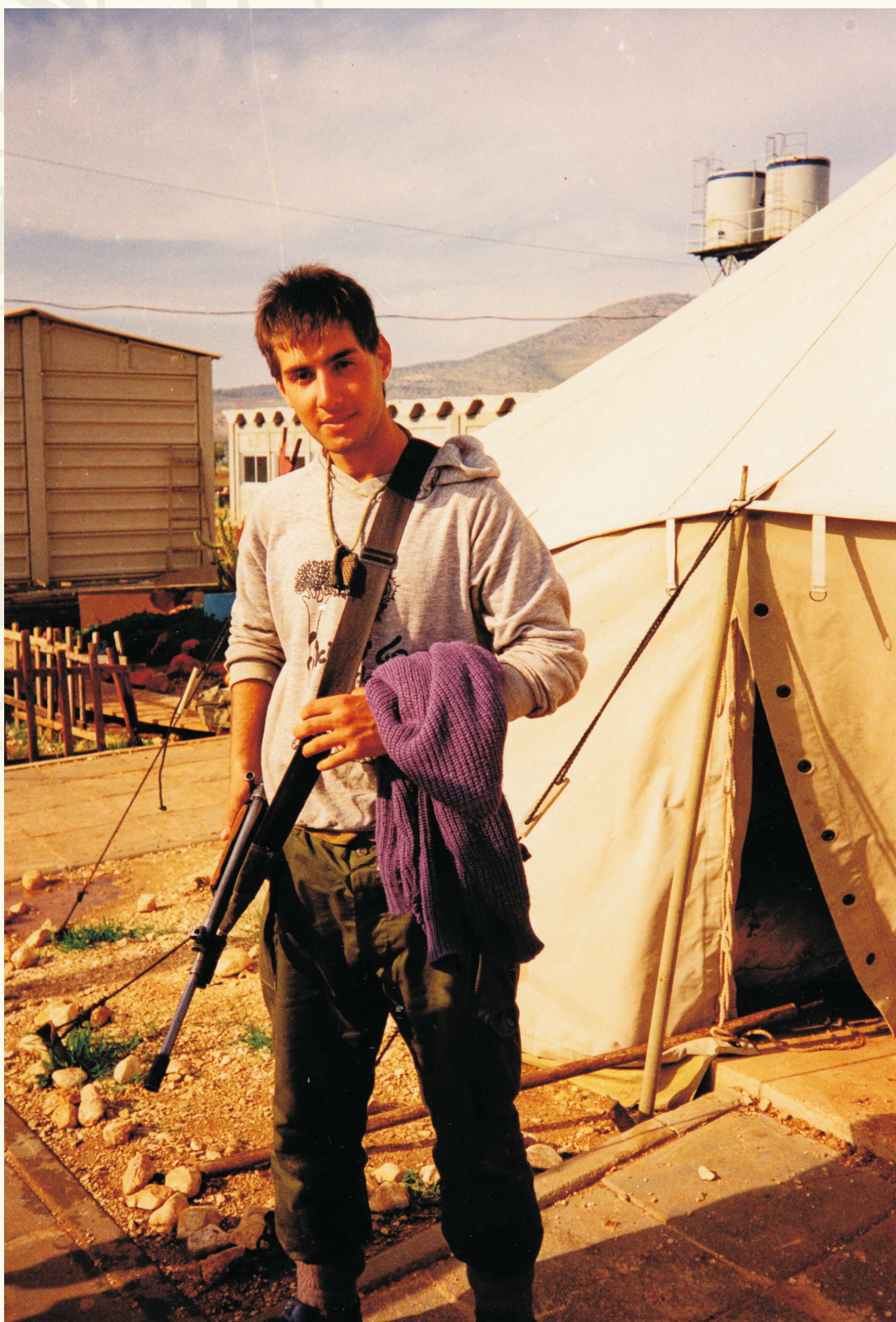
ילד שלי

איך זה גדלת ילד של אבא
מול עיני לגבר הפכת
ואת הבית שעזבת
לא ראית דמעות של אבא

אי שם למעלה יד שניסרת
יום וגם לילה היא ששומרת
אך אל תשכח בן גם אם גדלת
לי ולאמא ילד נשאר.

ילד שלי, ילד שלי
אתה בשבילי יומי ולילי
לו ידעת מה יש בליבי.

ילד שלי, ילד שלי
אתה בשבילי יומי ולילי
לו ידעת מה יש בליבי.
ארלט ספדיה

**יש אנשים ההולכים בדרכים הסלולות
ויש הסוללים הדרכים בעצמם**

עמית סבל משברי הליכה והרופא לא אישר לו לצאת למסע כומתה. עמית התעקש ועשה את כל המסלול עם רגל שבורה. בטקס חלוקת הכומתות האדומות אשר על גבעת התחמושת רץ עמית לקראתנו וצעק "אבא עשיתי את זה", ולא היה צנחן מאושר ממנו. בתום הטקס כאשר הגענו לעפולה, עמית עשה סיבוב בכל העיר כדי שכולם יראו שהוא צנחן גאה.

הכומתה האדומה

**איני יודעת למה
אוהב אותך, פי כמה,
מכל הבחורים שיצאו למלחמה.
אולי בגלל היופי,
אולי בגלל האופי,
אולי הלך ליבי אל הכומתה האדומה.**

**מאז אותו פגשתי
כבר חשתי והרגשתי
צביטה עזה בלב וחרב בנשמה.
דבר לו לא אמרתי,
רק בליבי שמרתי
את צבע שתי עיניו והכומתה האדומה.**

**כשהוא חזר משמה
כל השכונה נדמה
והבנות כולן ליבן אליו המה.
אולי בגלל מראהו,
אולי בגלל רובהו,
אולי הלך ליבן אל הכומתה האדומה.**

**חזק אותו חיבקתי
חיבקתי ונישקתי
והוא הגיש לי שי, הן לא תדענה מה.
לא פרח למזכרת,
לא בושם או שרשרת
רק על ראשי חבש את הכומתה האדומה.
יורם טהרלב**

לראות אותך

**סתם שוכב ועליך חושב
אפילו את דמותך אסור לדמיין
לפעמים חולם בלילה עליך
רוצה לנגוע בך
אולם כאשר אני מתקרב
ומנסה לחבקך
פתאום אני מתעורר**

**ואז הכול נעלם ומתערפל
לפעמים מרגיש משהו חסר
ולעיתים מרגיש לא שייך
כי מה שאני רוצה זה לראות אותך**

**מתגעגע ולא מתייאש
כי אני יודע שאת מחכה
וגם אותי את רוצה לראות
אין לי סבלנות וכוח לחכות
בינתיים ביי ולא להתראות
זה סיום השיר
ויותר אין לי מה לכתוב
שלך החייל שנמצא רחוק, רחוק...**

**שיר שכתב
עמית עקירב ז"ל
ב- 16.8.1989**

הרעות

על הנגב יורד ליל הסתיו
ומצית כוכבים חרש חרש
עת הרוח עובר על הסף
עננים מהלכים על הדרך.

כבר שנה לא הרגשנו כמעט
איך עברו הזמנים בשדותינו
כבר שנה ונותרנו מעט
מה רבים שאינם כבר בינינו.

אך נזכור את כולם
את יפי הבלורית והתואר
כי רעות שכזאת לעולם
לא תיתן את ליבנו לשכוח
אהבה מקודשת בדם
את תשובי בינינו לפרוח.

הרעות נשאנוך בלי מילים
אפורה עקשנית ושותקת
מלילות האימה הגדולים
את נותרת בהירה ודולקת.

הרעות כנערייך כולם
שוב בשמך נחייך ונלכה
כי רעים שנפלו על חרבם
את חייך הותירו לזכר.

ונזכור את כולם...

חיים גורי

מה אברך

מה אברך לו, במה יבורך?

זה הילד? שאל המלאך.

מה אברך לו, במה יבורך?

זה הילד? שאל המלאך.

וברך לו חיוך שכמוהו כאור
וברך לו עיניים גדולות ורואות
לתפוס בן כל פרח וחי וציפור
ולב להרגיש בו את כל המראות.

מה אברך לו, במה יבורך?

זה הנער? שאל המלאך.

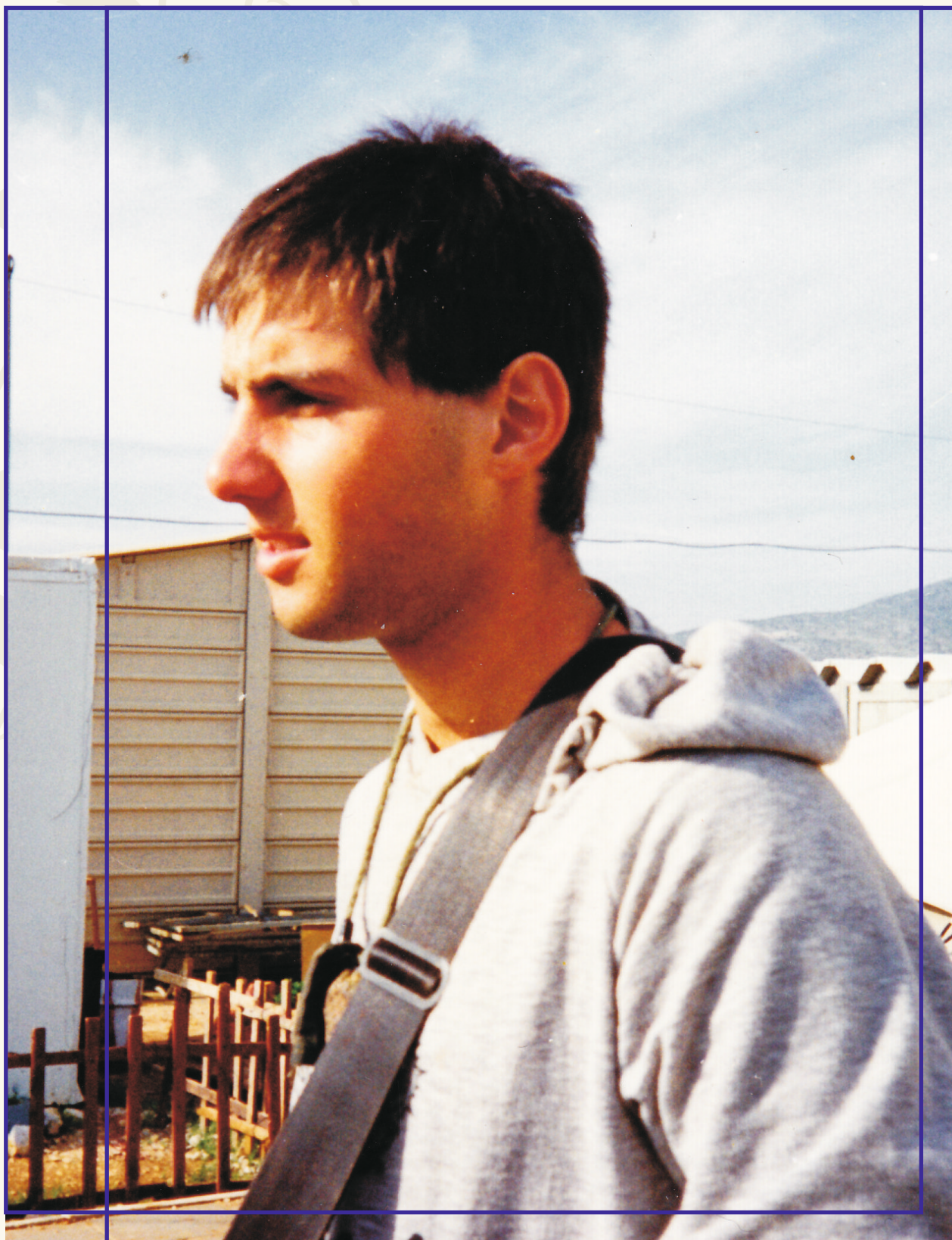
מה אברך לו, במה יבורך?

זה הנער? שאל המלאך.

וברך לו רגליים לרקוד עד אין סוף
ונפש לזכור בה את כל הלחנים
ויד האוספת צדפים עלי חוף
ואוזן קשובה לגדולים וקטנים...

רחל שפירא

כי מלאכיו יצווה לך
לשמרך בכל דרכיך...
תהלים צא'/יא'

"סיום טירונות"

עברה תקופה, תקופה קשה. מתה
שבקצה המנהרה אנו רואים את הכן
ארבעה חודשים של הסתערויות, מס
עוד וטרטורים, מס
והיו גם לא מעט קיזוזים.
תקופה לא קלה, אבל הרבה סיפוק
יש בה.
נכון שזה קשה ומעצבן,
וזמן לשינה כמעט שאין.
כל היום מסדרים, מסדרי כוננות
ואח"כ מקצצים לנו בארוחות
טירונות זה דבר מעניין,
ולפעמים גם מעצבן.
טירונות היא חוויה
רק בסופה.
יש מסעות, ריצות ומטווחים
וזה מרגיז שכל הזמן עושים
את אותם הדברים.

שיר שכתב
עמית עקירב ז"ל
26.12.89

ויען אחד מהנערים ויאמר הנה
 ראיתי בן לישי בית הלחמי
 יודע נגן
 וגיבור חיל
 ואיש מלחמה
 ונבון,
 דבר ואיש טוהר וה' עמו
 שמואל א', פרק טז/יח'

**אנחנו: משפחת הצנחנים הגדולה,
מצולקת הקרבות,
הגאה בחלקה במערכות ישראל -
אבלים על בנינו, אחינו וחברינו הנופלים
- וזוכרים אותם אחד-אחד.**

החול יזכור

**החול יזכור את הגלים אבל לקצף אין זוכר
זולת ההם אשר עברו עם רוח לילה מאחר
מזכרונם הוא לעולם לא ימחה.**

**הכל ישוב אל המצולות זולת הקצף הלבן.
נרות הלילה דעכו. הידידות האהבה
הנעורים שבאו פתע אל סופם
הנעורים שבאו פתע אל סופם.**

**כמוהו גם על חוף ליבם רטט אז משהו חיוור
והם רשמו בתוך החול, כשהירח העובר
האיר פתאום פנים זרות ושחוק רפה.**

הכל ישוב אל המצולות...

**היו שם קונכיות ריקות שנהמו קינה של ים
ובית עלמין על הגבעות
ושניים שחלפו דומם
בין החצב והקברים והשיקמה.**

הכל ישוב אל המצולות..

נתן יונתן

פרידה

בשנה השמינית אמר לי בני
אבי כך לא נוכל, הנח לי אבי,
הנח לי ואנוח
בעולמי שלי הרחוק, השלום.
וייטב הדבר גם לי וגם לך.
ואני נרעשת מאוד מדברי בני ההרוג
ודבריו כאבו לי ככאב מותו.

ובכיתי על קברו- ולחשתי.
לא איך אעמוד בפרידה הזאת,
ואז הבנתי, שגורלי, נחרץ.

אביעד היום היית אמור להיות בן 31, ואתה עמית אמור
היית להיות בן 42 ביום שני הקרוב. אני כותבת לכם משהו
שמצא חן בעיניי, ואני מאמינה בו.
ואם נלך, בעוד אתם עדיין כאן.
דעו כי נמשיך לחיות. לרטוט לקצב מנגינה אחרת.
מאחורי מסך שלא תוכלו לראות דרכו.
לכן חייבים אתם להאמין.
אנו נמתין ליום שבו נוכל להמריא שוב ביחד,
מודעים זה לזה.

עד אז חיו את חייכם במלואם. וכאשר תזדקקו לאחד
מאתנו, לחשו את שמי בתוך לבכם, אנו נהייה שם.

מתוך עמוד הפייסבוק, 4.2.2013

אמא גילה

שאריות של החיים

מה הזמן מסמן לי
זה הכל שאריות של החיים

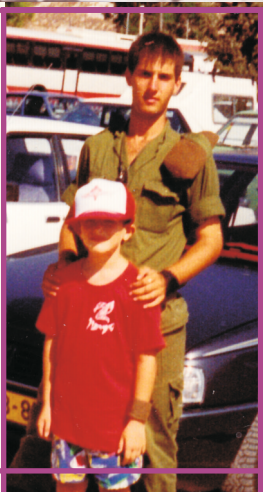
ולחיות את הרגע
להתחיל לאסוף את השברים

אולי אצא יותר
אתחיל קצת למהר
להתחיל להסתדר
ולעשות קצת רעש

אולי מקום אחר
מקום יותר בווער
להתחיל קצת לקלקל
ולתקן עוד פעם

עידן רייכל

שיר משפחתי

לא בחרתי לבוא לעולם
לא בחרתי בשמי הפרטי
לא בחרתי ממש כמו כולם
באבי, אימי, במשפחתי.

חופשי חופשי, אך בנפשי
עודי קשור, רוצה אישור
לצעדים בין הפחדים
תמיד, עכשיו, בכל מצב.

החוטים הקושרים נמתחים
באיזון חמקמק לא נראה
הקוים נסגרים, נפתחים
כמו ריקוד חיים בלתי נלאה...
אהוד מנור

כל איש יש שם

כל איש יש שם
שנתן לו אלוהים
ונתנו לו אביו ואימו

לכל איש יש שם
שנתנו לו קומתו ואופן חיוכו
ונתן לו האריג

לכל איש יש שם
שנתנו לו ההרים
ונתנו לו כתליו

לכל איש יש שם
שנתנו לו המזלות
ונתנו לו שכניו

לכל איש יש שם
לכל איש יש שם

לכל איש יש שם
שנתנו לו חטאיו
ונתנה לו כמיהתו

לכל איש יש שם
שנתנו לו שונאיו
ונתנה לו אהבתו

לכל איש יש שם
שנתנו לו חגיו
ונתנה לו מלאכתו

לכל איש יש שם
שנתנו לו תקופות השנה
ונתן לו עיוורונו

לכל איש יש שם
לכל איש יש שם

לכל איש יש שם
שנתן לו אלוהים
ונתנו לו אביו ואימו

לכל איש יש שם
שנתן לו הים
ונתן לו מותו.
זלדה מישקובסקי

שיר לך

אם זה יעזור אני אשיר לך
כדי שתדע אני עומד איתך
ממעמקים אני מודה לך
שאתה מגן עליי

אם זה יעזור אני אזכיר לך
שאלהים תמיד נמצא איתך
וגם אני שם בלב שלך
ואתה כאן בליבי

אנתוני ואירן צ'פמן

...מכל החברים שלי קיבלתי את הטוב

את החיוך נתן לי החבר הכי קרוב...

דודו ברק

לבכות לך

אני הולך לבכות לך
תהיה חזק למעלה
געגועי כמו דלתות
שנפתחות בלילה

כשעצובים הולכים לים
לכן הים מלוח
וזה עצוב שלהחזיר ציוד אפשר
לא געגוע
לנצח אחי...

לנצח אחי אזכור אותך תמיד
וניפגש בסוף, אתה יודע
ויש לי חברים אבל גם הם כבים
אל מול אורך המשגע

וכמו הגלים אנחנו מתנפצים
אל המזח אל החיים.
אביב גפן

כי יש אדם שעמלו בחכמה ובדעת ובכשרון
קהלת ב' / כא

...אני מוסיף ללכת מוסיף בשביל הצר,

מושך במעלה הדורות רב החתחתים.

מעלי ציפורים, דואות חופשיות

והרוח במרחבים - כמו קוראת תגר,

אבל אני חייל - ואל תבכי לי ילדה.

אהבתי - רגעי זכרונות וגעגועים טרופים...

נמרוד גאון

25.11.89

היי שי!!!

מה העיניינים "חובלניק"?
מצטער שלא כתבתי לך לפני זה, פשוט לא היתה לי הכתובת, וגם זמן לא היה לי.
קיבלתי את הכתובת שלך ביום רביעי, וגם הייתי אצלך בבית. אתה מתפלל מה
עשיתי בבית ביום רביעי. אז ככה, נתנו לי חופשה של יום אחד כדי לסדר את
התשלום בבית החולים, וכמובן לא שילמתי אותו, וסתם הסתובבתי.
היום יש לי שבת קצרה, אני צריך לחזור לתל-נוף ב-12.00 בלילה, אני ממש על
הפנים עם זה.

נו עכשיו אתה מבין אותי בכל מה שקשור לטירונות צנחנים וטירונות בכלל, אבל
שתדע לך שיש משברים בחיים, ואתה תעבור אותם, נכון שזה קשה ומשגעים לך
תישכל, אבל זה בסה"כ תפקידים של המ"כים להפוך אותך מאזרח לחייל טוב
במשך זמן קצר. אז קח את זה בקלות. אפילו שמקזזים הרבה וחסרה השינה, אבל
אתה יודע שבעוד זמן קצר אתה גומר עם זה, וכשתגמור תסתכל על זה כחוויה,
ובסה"כ תיראה שזו היתה תקופה "יחסית" יפה.

שבוע הבא כנראה אני לא אגיע הביתה, מפני שתור הפלוגה שלנו להישאר ואם לא
אז יהיה לי חמשוש (איזה כיף לי).

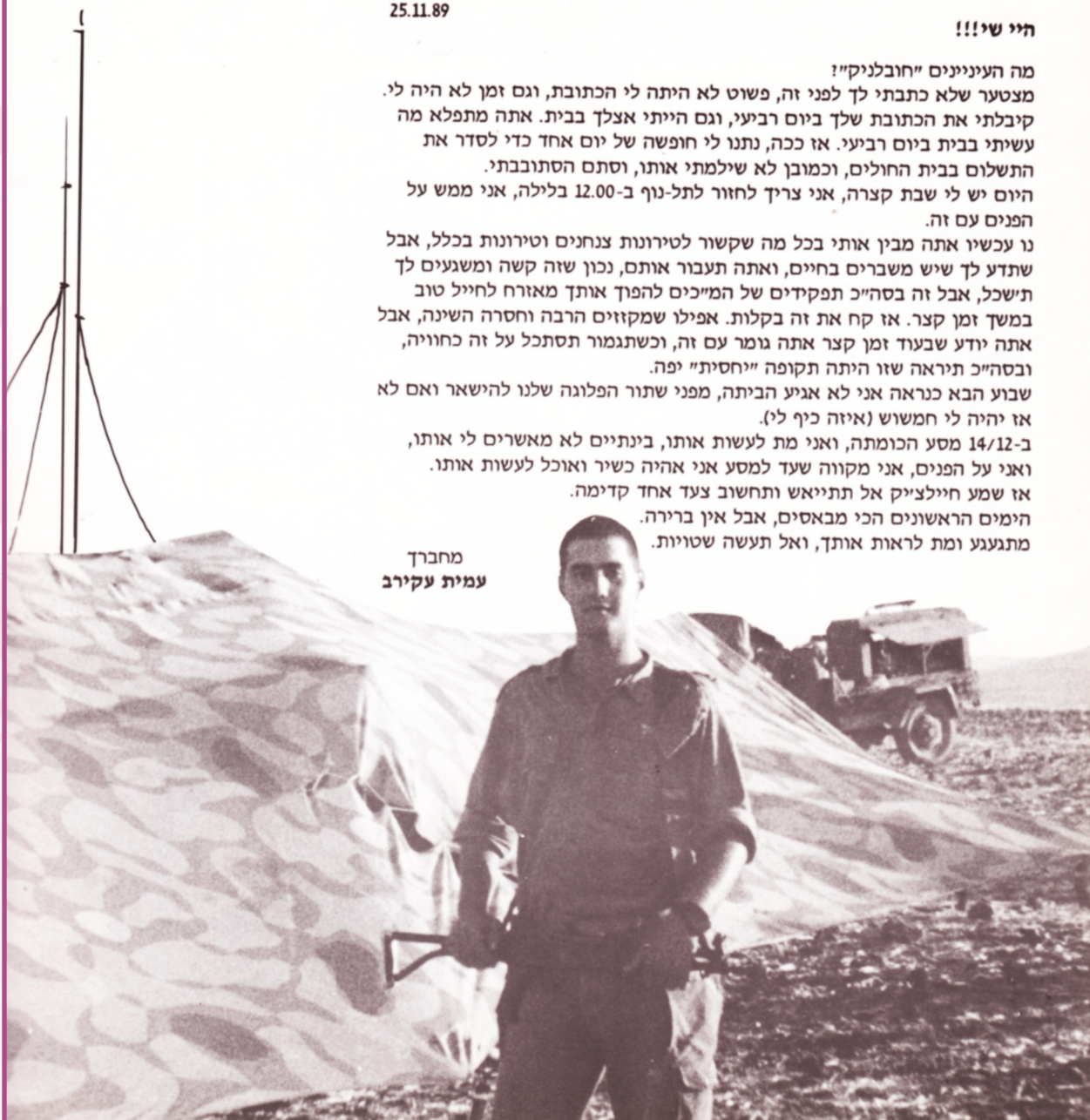
ב-14/12 מסע הכומתה, ואני מת לעשות אותו, בינתיים לא מאשרים לי אותו,
ואני על הפנים, אני מקווה שעד למסע אני אהיה כשיר ואוכל לעשות אותו.

אז שמע חיילצייק אל תתיאש ותחשוב צעד אחד קדימה.

הימים הראשונים הכי מבאסים, אבל אין ברירה.

מתגעגע ומת לראות אותך, ואל תעשה שטויות.

מחברך
עמית עקירב

למקום שאליו אני הולך
 היו רבים כבר לפני
 השאירו שביל השאירו עץ
 השאירו אבן לרגלי
 ומה אני אשאיר אחרי
 האם אשאיר איזה דבר...

היה לי חבר היה לי אח...
 נתן יונתן

לשני בניי, עמית ואביעד

יושב אני ליד קברכם בניי וכולי יגון וגעגועים.
את השלווה וציוץ הציפורים מפירים ביקורי ההורים.
לכולם אותו הילוך שחוח ולאה.
ניגשים הם לבניהם שבעפר טמונים.
את השיש הקר מנשקים, ואת האדניות משקים.
מעיניהם ניבט יגון אין קץ,
ולשאלתם האילמת, למה דווקא בניי? אין עונה.
ובהפוגות, שבין ביקורי ההורים, עובר אני בין הקברים,
והפנים של ילדינו לפתע צצים.
הנה יוסי הביישן, וממול איתי הבליין וגיל המנהיג ומלא החיים,
וכולם צמאי חיים.
ולפתע שומע אני קולות של חבורת נערים,
עם ההמולה, הוויכוחים ושמחת החיים.
ופונים הם אלי בתחנונים, ופניהם חוורים.
גם אנו מתגעגעים לריח הפרחים, לחלוף העונות והצבעים,
לחיוך וליטוף של נערה יפה.
ובצער אין קץ שואלים הם:
עד מתי נשלם אנו על טעויותיכם, הגדולים ?!
ובפי אין תשובה, רק יגון, חוסר אונים וגעגועים.
ומבין כל הדמויות המאשימות מופיעה פתאום דמותן של
בניי, עמית ואביעד,
עם החיוך השובב והחן, שאין לעמוד בפניו.
ובקול מרגיע הם דורשים, אבא, הביתה לך. אנו מבטיחים,
אנו עוד ניפגש.
ידיי הושטתי לחבקכם בניי,
אבל ידיי אחזו רק את הריק...

לסיום

על כל היפה שהיה וחלף
שוב יורד המסך בכבדות.
ודמעה חוצפנית תדגדג את האף,
ותסבול מפיצול אישיות.
חלקה יתעצב על עבר שנגמר,
הוא שכח שהיו גם צרות,
וחלקה יאושר וישמח למחר,
וימלא על גדותיו בתקוות.
כי כן רבותיי, זה טבעו של עולם,
שכל מה שמתחיל גם נגמר,
וכל מה שנגמר, שוב מתחיל מחדש.
מעגל שאיננו נסגר...

רחל שמיר

קורות חיים

סמל עקירב אביעד ז"ל

04.02.1982-24.04.2002

בן גילה ועזרא. נולד בעפולה ביום י"א בשבט תשמ"ב (4.2.1982), אח צעיר ויפהפה לעמית ולאסף, שמלידתו זכה לאהבה ופינוקים רבים מכל בני המשפחה. אחיו עמית העניק לו את הכינוי 'פרוגי'.

אביעד החל את לימודיו בבית-הספר היסודי 'זרעאל' בעפולה, וכבר מגיל צעיר בלט כילד נבון ומיוחד. כשהוריו רכשו מחשב חדש, היה זה הוא שקרא את הוראות ההפעלה באנגלית והדריך את אביו בצעדיו הראשונים בעבודה עם המחשב.

ב- 11.7.1990 נהרג אחיו הבכור, עמית, ששירת בצנחנים, בעת מילוי תפקידו. אביעד היה אז בחופשת הקיץ בתום כיתה ב'. כשחזר לבית-הספר לכיתה ג' סיפרה המחנכת לתלמידי הכיתה על האסון שפקד את המשפחה. אביעד קרא בפני ילדי הכיתה מתוך החוברת שהוציאה המשפחה לזכר עמית. בחוברת הזיכרון כונסו שירים שכתב עמית ודברים לזיכרו. לאחר ההקראה נתן אביעד את החוברת למורתו למזכרת ודמעה זלגה על לחיו. באותה השנה, בכיתה ג', החליט בעידודם של אימו ואחיו, להירשם לקבוצת הכדורסל של 'הפועל עפולה'. עד מהרה הפך לשחקן בולט ומצטיין. אביעד שיחק בקבוצה ברציפות עד גיל 17, כשאמו מלווה אותו לכל הנסיעות והמשחקים ומכינה סנדוויצ'ים לכל הקבוצה.

את לימודיו התיכוניים עשה אביעד בבית-הספר 'בן גוריון' בעפולה. במהלך השנים רכש לעצמו ידידים רבים, בבגרותו גם חברות רבות. כולם היו בני-בית בבית המשפחה.

בחודש אוגוסט 2000 התגייס אביעד לצה"ל. תחילה ביקש ללכת בדרכי אחיו עמית ולשרת בצנחנים, אך מתוך רגישות והתחשבות בהוריו שינה כיוון ויצא לקורס מדריכי ספורט ב'מכון וינגייט'. אביעד, שכשחקן כדורסל עסק בספורט באופן קבוע, עבר את הקורס בקלות ושובץ לשרת כמדריך ספורט בבסיס הטירונים של חטיבת הנח"ל בתל ערד. בהסכמת בני המשפחה בחר אביעד שלא לשרת קרוב לבית, כפי שהוצע לו, זאת מתוך רצון לעשות שירות משמעותי ולתרום ככל הניתן. ביחידה ששירת עמדו מהר מאוד על יכולותיו ומסירותו, הוא מונה למדריך ספורט של טירוני הסיירת והיחידות המיוחדות. הטירונים העריצו את אביעד, שנהג תמיד להקשיב להם ולהתעניין בהם. כשאחד החניכים התקשה לסיים את המסלול הוא התעקש שינסה שוב ושוב, ואף רץ יחד איתו עד קו הסיום.

ביום י"ג באייר תשס"ב (24.4.2002) נפל אביעד בעת מילוי תפקידו. בתום אימון שהעביר בחדר הכושר בבסיס הטירונים של חטיבת הנח"ל הוא התמוטט. כל הניסיונות להצילו לא צלחו ומשפחת עקירב איבדה בן נוסף במהלך שירותו הצבאי. בן עשרים היה אביעד בנופלו. הוא הובא למנוחות בבית-העלמין הצבאי בעפולה. הותר אחריו הורים ואח. לאחר מותו הועלה לדרגת סמל.

ספד לאביעד מפקד היחידה: "גם ברגעים קשים, כשהכול היו שפופי גב, דאג אביעד לזרוק בדיחה, להמעט בערך הבעיה, להדביק את הסובבים אותו בחיוך. מזכור אותו כפי שהיה, מדריך כושר מעולה, חייכן בלתי נלאה, אוהב את החיים."

עזרא, אביהם של עמית ואביעד, כותב להם: "מבין כל הדמויות המאשימות מופיעות פתאום דמויותיהם של בני, עמית ואביעד. עם החיוך השובב והחן שאין לעמוד בפניו, ובקול מרגיע הם דורשים: 'הביתה לך, אנו מבטיחים עוד ניפגש'. ידי הושטתי לחבקכם בני, אבל ידי אחזו רק את הריק."

שירי ילדות

מילים ולחן: עוזי חיטמן

"אני זוכר ארגז בחול
 'ארמונות בנינו
 ציור ציירנו במכחול
 אכלנו ושתינו
 איך רקדנו יד ביד
 מעגל עשינו
 טוב לשיר - היה נחמד
 כשעוד קטנים היינו
 טוב לשיר - היה נחמד
 כשעוד קטנים היינו.

שירים, המשחקים -
 איפה הם עכשיו?
 אולי לפני אולי בצדדי,
 אולי מאחורי הגב..."

ילדות

ילדות נשכחת

מילים: יעקב גלעד

כביש ישן
שביל בגן
עץ ובית
אבא כאן
אמא שם
כאן נשארתי
מה שהייתי
פעם מזמן
מה שעכשיו
ילדות נשכחת...

**...מה עוד מביא אותי תמיד
אל אותה ילדות נשכחת...
יעקב גלעד**

הנסיך הקטן

פגשתי אותו בלב המדבר
יפה שקיעת שמש ללב עצוב
ציירתי לו עץ וכבשה על נייר
והוא הבטיח לי שישוב

הנסיך הקטן מפלוגה ב'
לא יראה עוד כבשה שאוכלת פרח
וכל שושניו הן קוצים כעת
ווליבו הקטן קפא כקרח

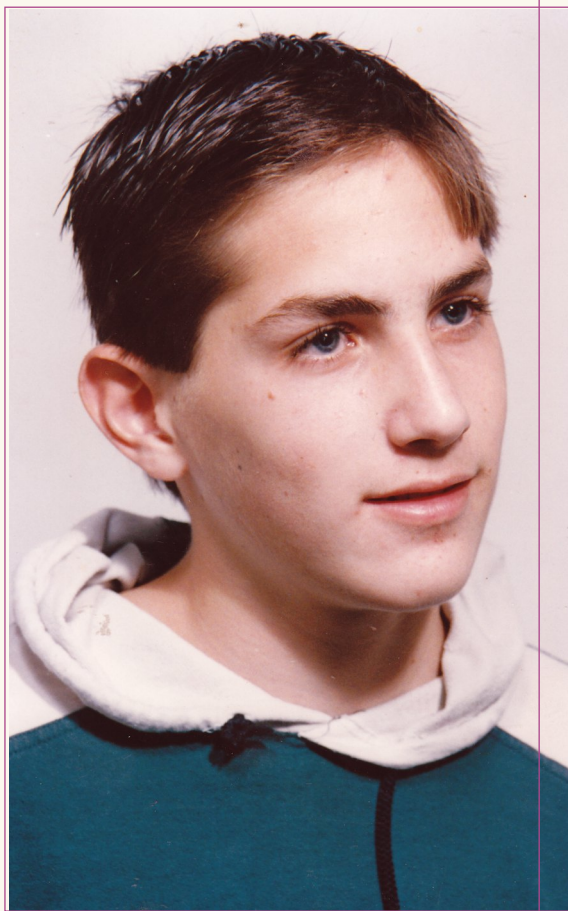
ואם אי פעם תגיעו לכאן
תדעו שכאן הוא חרש צנח
וקול הנפילה מעולם לא נשמע
בגלל החול הרך

והיה אם יופיע שם ילד אחד
שפניו שוחקות ושיער לו זהב
תדעו שזה הוא, והושיטו לו יד
ולטפו את אבק המדבר מעיניו

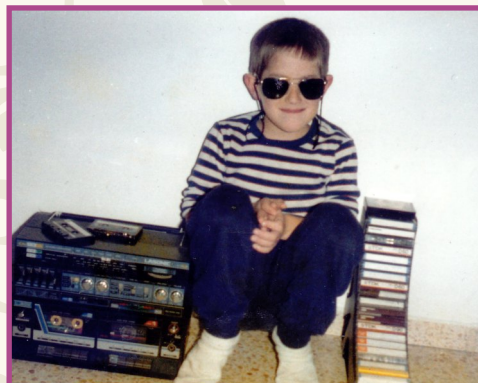
ואז תעשו עימי חסד קטן
כיתבו נא מהר לכל אימותינו
שירווח להן קצת ויפוג צערן
הנסיך הקטן חזר אלינו

הנסיך הקטן מפלוגה ב'
לא יראה עוד כבשה שאוכלת פרח
וכל שושניו הן קוצים כעת
ווליבו הקטן קפא כקרח

פגשתי אותו בלב המדבר
יהונתן גפן

**בכל אדם יש דבר יקר,
שאינו נמצא בשום אדם אחר**
רבי פנחס מקוריץ

אסכולת כדורסל

כדורסל

***נערים-הפועל עפולה / צעירים 89**

הפועל עפולה 83

קבוצתו של חגי כהן, ראוייה לכל המחמאות על כך שנתנה קרב עד לדיקה אחרונה אולם נכנעה ליכולתו הסובבה של אויר איתן שקלע 33 נק' לנערים ט'. קלעו: עודד פרל 22, אביעד עקירב 18 נק', בועז פירדמן 17. שפטו היטב לוי סקלקה ואליאס צאוני.

אביעד עקירב

כשרון נוסף צומח בעפולה, מדובר באביעד עקירב שקלע 16 נקודות במשחק והפסד לגנרי עפולה בדורבי העפולאי. אביעד הוא אחיו של שופט הכדורסל אסי עקירב.

מכון וקניין
לדין גומא וספורט

בית הספר למאמנים ולמדריכים
על שם נט חולמן

תעודה
זו ניתנת

ל**עקירב אביעד** ת.י. 109109

לאור שסיים את לימודיו בקורס למדריכים וסח א'
שנערך בין התאריכים ספטמבר 1998 - יוני 1999. במסגרת
מיכא את כל הדבותיו ומטא ראוי לחואי

מדריך כדורסל

מנכ"ל המוסד
המנכ"ל המוסד

מנכ"ל המוסד
המנכ"ל המוסד

מנכ"ל המוסד
המנכ"ל המוסד

מנכ"ל המוסד
המנכ"ל המוסד

טורניר הכדורסל השנתי

לזכר שחקני הפועל עפולה ושחקני בית הספר לכדורסל

הפועל עפולה

חן שחל ז"ל
רון סיבוני ז"ל
גיל צוריאנו ז"ל
ניב יבור ז"ל
משה אוחיון ז"ל
אביעד עקירב ז"ל

אריה דובנוב ז"ל
רב הירש ז"ל
נופר רוחם ז"ל
גרשון בלאו ז"ל
מוריס כהן ז"ל
מנהל קבוצת הנער

הפועל עפולה

בהוקרה
המשפחות
עפולה
2012

אהבתי - רגעי זכרונות וגעגועים טרופים...
נמרוד גאון

אהבתי - רגעי זכרונות וגעגועים טרופים...
נמרוד גאון

הנה אקח את מבט עיניך -
 עצבו השקט, צחוקו המאיר,
 הרוך הברוך הרועף ממך,
 הרופא לליבי כמרחב הניר -
 הנה אקח את מבט עיניך,
 הנה אקח וצררתי בשיר.

רחל

...קיבלתי מכולם את המיטב
את הכנות ואת מגע האושר
קיבלתי קרן שמש וירח וכוכב,
את קו הרחמים, את קו היושר...
פדורו ברק

**כי מלאכיו יצווה לך
לשמרך בכל דרכיך...
תהילים צא'/יא'**

בוקר טוב לך ארץ

בוקר טוב ארץ

לאיזה יום את מתעוררת

ואיזה מן כנפיים נפרשות מעל ראשך

בוקר טוב לך ארץ

כמה דמעות את עוד שומרת

מתי סוף סוף החושך יתחלף בזריחתך

לא ביקשתי גפן

וגם לא תאנה

תני לי רק לקום עכשיו אל יום חולין בהיר

בלי תופים ונבל

ואבן ישנה

תני לי רק שלוה פשוטה

ושקט באויר

בוקר טוב לך ארץ

לאחרונה את קצת אחרת

וכמה מנחלייך כבר לא שקופים כמו שהיו

בוקר טוב לך ארץ

למה עכשיו את מתפלל

ואיזה מן ימים יבואו אלה שיהיו

לא ביקשתי גפן...

יואב גינאי

יש חיוכים שקשה למחוק,
הם תלויים על הקיר כמו שעונים,
שעונים נצחיים שלעולם לא פוסקים...

דרך לגן עדן

את שחלמת בתמונות וחשפת את נפשך לעיניים
את שקיווית לתמימות שתבוא ותכתוב את חיך
את שנלחמת לשרוד
את שאומרות שעוד, עוד יבוא היום ותזרחי

את שנגעת בתמונות באלבום השירים של ימיך
עוד מחפשת כוחות להחזיק אמונה על כתפיך
את שחוששת לחזור שוב מבקשת לשמור
על אותו ציור בו תחייכי

כי העולם גלגל בדרך לגן עדן
עולים יורדים נוגעים בצחוק ועצב
לדמעתך יש סוף
רק תאמיני הכאב יחלוף

את שקולך משקף רחמים שקורעים קול שמיים
את שמבעד לרוך נצבעות בתקווה תפילותיך
את ששורפת פחדים ורגשות בודדים
מטפסת מתוך השברים

כי העולם גלגל בדרך לגן עדן
עולים יורדים נוגעים בצחוק ועצב
לדמעתך יש סוף
רק תאמיני הכאב יחלוף.

קובי אפללו

מי ידע שכך יהיה

זה לא חלום
עוד יבוא היום
יום לו חיכינו
אלפיים שנה
המלחמה האחרונה.

עוזבים את הבית
עוזבים את החברים
לובשים מדי זית
והולכים לימים אחרים.

מי ידע שכך יהיה
שבכמה לילות ללא אמא
תהפוך מנער ותהיה
לבחור מסתער קדימה.

זה לא חלום
עוד יבוא היום
יום לו חיכינו
אלפיים שנה
המלחמה האחרונה.

ימים ללא בית
ימים ללא חברים
במקום דשא רק שית
גבעות עמקים והרים.

מי ידע שכך יהיה
שבכמה לילות ללא אמא
תקבל עליך תואר שכזה
שתצטק: "אחרי וקדימה!"

נחזור אל הבית
נחזור אל החברים
נפשוט מדי זית
ונחזור לימים כלפנים.

מי יתן וכך יהיה
שבכמה לילות ללא בית
נלך לימים אחרים ונראה
יונה עם עלה של זית.
עוזי חיטמן

כי יש אדם שעמלו בחכמה ובדעת ובכשרון

קהלת ב' / כא

ואני זוכרת - אמא...

ואני זוכרת איך נולדת כתינוק היפה מכולם,
ואני זוכרת איך בגיל 9 לקחתי אותך ל'הפועל' עפולה והתחלת לשחק כדורסל.
ואני האמא, המלווה אותך לכל הנסיעות, למשחקים, מכינה סנדוויצ'ים לכל
הקבוצה (ורק שלא יקנאו) וכמה כעסת עלי, "תפסיקי להיות פראיירית",
כך אמרת.
בגיל 9 כשנודע לך על אובדנו של אחיך עמית, לקחת את החוברת שהוצאנו
לזכרו וקראת לפני כל הכיתה. ואחר כך ניגשת למורה ונתת לה את החוברת
ואמרת לה: "אנדה, זה בשבילך למזכרת", ודמעה קטנה ירדה על לחיך.
גדלת, יפית, והפכת לעלם חמודות, חסון גוף, תלמיד טוב
(מבלי להכין שיעורים), שחקן כדורסל ובנות סביבך.
גדלת בצל האובדן, ואני כאמא לא נתתי לך להרגיש את האובדן.
תמיד צחקתי, פתחתי שולחן בחגים, נתתי לך להרגיש שהבית רגיל-לכל דבר.
לא דאגתי כשנסעת בימי שישי, וכשהתגייסת לצבא תמיד ישנתי טוב בלילה.
אמרת לי: "אמא, אנחנו כבר שילמנו, לי לא יקרה שום דבר".

והדבר הנורא קרה.

גם אותך לקחו.

כנראה שאנחנו משפחה מיוחדת במינה,

שאוהבים אתכם שם למעלה.

באהבה, מלווה אתכם במקומכם החדש.

אמא גילה

אביעד היום היית אמור להיות בן 31, ואתה עמית אמור
היית להיות בן 42 ביום שני הקרוב. אני כותבת לכם משהו
שמצא חן בעיניי, ואני מאמינה בו.
ואם נלך, בעוד אתם עדיין כאן.
דעו כי נמשיך לחיות. לרטוט לקצב מנגינה אחרת.
מאחורי מסך שלא תוכלו לראות דרכו.
לכן חייבים אתם להאמין.
אנו נמתין ליום שבו נוכל להמריא שוב ביחד,
מודעים זה לזה.

עד אז חיו את חייכם במלואם. וכאשר תזדקקו לאחד
מאתנו, לחשו את שמי בתוך לבכם, אנו נהייה שם.

מתוך עמוד הפייסבוק, 4.2.2013

אמא גילה

מכתב קטן

מכתב קטן לאיש אחד רחוק מכאן
ובו תמונה שיש בה זיכרון ישן
שנינו מחייכים למצלמה
לפני שהוא הלך למלחמה
חמה ידו היתה כשהוא חיבק אותי
כבר לא בוכה
גם לא בלילה לבדי
רק הזמן חובש את הפצעים
האלה שבחוץ ואת ההם שלא רואים

יש ודאי במקום נסתר
תשובה לכל דבר
אז למה דווקא לי
נגמר הכל לפני שהתחיל

מכתב קטן לאיש אחד רחוק מכאן
ובו ריחות שדה פתוח של דגן
כף רגלינו על האדמה
לפני שהוא הלך למלחמה
חמה ידו היתה כשהוא חיבק אותי
כבר לא בוכה
רואה כמו בהילוך איטי
כל הנשימות, הרגעים
האלה שבחוץ ואת ההם
שלא רואים

יש ודאי במקום נסתר...

מכתב קטן לאיש אחד רחוק מכאן
ובו תמונה שיש בה זיכרון ישן
שנינו מחייכים למצלמה
לפני שהוא הלך למלחמה...

דני רובס

מי שחלם

**מי שחלם לו ונשאר לו החלום
מי שלחם, הוא לא ישכח על מה לחם
מי שנשאר ער כל הלילה עוד יראה אור יום
מי שהלך הוא לא ישוב עוד לעולם**

**מי שהבטיח לא הניח את חרבו
מי שקראו לו הוא צעד בראש כולם
מי שאהב לו - עוד צפויות לו אהבות רבות
מי שהלך הוא לא יאהב עוד לעולם.**

**וההרים עוד בוערים באש זריחות
ובין ערביים עוד נושבת רוח ים
אלף פרחים עוד משמחים כל לב בשלל פריחות
מי שהלך הוא לא יראה זאת לעולם.**

**מי שחלם והתגשם לו החלום
מי שלחם עד ששמע קול מנצחים
מי שעבר את כל הלילה, וראה אור יום
הוא לא יניח שנשכח את ההולכים**

**מי שהבטיח וזכה גם לקיים
מי שהצליח לחזור מן הדרכים
מי שכאב, אבל הבין שהכאב אילם
הוא לא יניח שנשכח את ההולכים.**

**וההרים עוד יבערו באש זריחות
ובין ערביים תנשב עוד רוח ים
אלף פרחים עוד יפרחו בין ובתוך שוחות
הם שיעידו, כי זכרנו את כולם.**

דידי מנוסי

...את יודעת את המצב
אני שומר עלייך, שמרתי אשמור
ושומר עלייך עכשיו...

והבכי לא מרפה

הבכי לא מרפה
והכאב העצום הזה-
כאילו תלשו איבר מתוכי,
רק מתעצם עם הזמן.
ומתגעגעת לכל אותם רגעים,
לשיחות אל תוך הלילה,
לצחוקך המתגלגל,
לשנינות ולחריפות שלך.

וכל התוכניות שהיו לנו,
לדירה באיטליה-
לימודים...
קשה כאן בלעדיך...
מלאה געגועים.

ורוצה לדעת,
שטוב לך,
שאתה שליו.
לוקחת אותך לכל מקום,
עמוק אצלי, בתוך הלב.

אינסוף אהבה
שחר

מקיץ אל החלום

שוב,
כמו מקיץ אל חלום,
מתחמק מן האור,
מגשש בין כתלי.
החזון
ערפילי כחלב
כשל חולם מאוכזב
המכווץ אישוניו.

אל תבכה, אני בוכה בשבילך,
אל תפנה, אני אצמד בשבילך
עד כלות רגלי בחוליי,
עד אפול וגופי שבור
למרגלות הנהר העכור.

שוב,
בהמיה רחוקה,
כמו עוד מוות בזוי
הנסתר בסמטה
שממול.
מנותק ואסור
כטאבו על כתפי,
אם אותי תבקר.

אל תבכה, אני בוכה בשבילך...

אל הרוח,
אל המים,
אל האש
כמו תפוח שרחק מן העץ.
אל הדרך,
עד אליך,
עד לאופק
כבת דמותך שהאיצה בי כדופק.

אל תפנה,
אל תבכה,
אל תכבה...

ברוך פרידלנד

מיטת שדה ריקה באוהל "12"

אומרים

אומרים שאלוהים את הטובים לוקח,
ברור לי לאן נעלמת.
אומרים שלפעמים בחיים קורים דברים רעים
אך לא ברור לי למה לי זה מגיע.

אני שמח שהיית אחי,
אבל השארת אותי כאן, לשיר לך..
שירים עצובים :
"לבכות לך", "שיר של אחרי מלחמה"
להיזכר בך...

אומרים שהזמן מרפא את כל הפצעים
הפצע נותר אצלי פתוח.
אומרים שחוויות בחיים לעד נשארות
חווינו, לא חווינו מספיק.

אני שמח שהיית אחי,
אבל השארת אותי כאן, לשיר לך..
שירים עצובים :
"לבכות לך", "שיר של אחרי מלחמה"
שעדין לא תמה..

אני שמח שהיינו קרובים
שניגנו שירים, ביחד..
"לנצח, לנצח אחי
אזכור אותך תמיד וניפגש בסוף.."
אופיר חיון

**יש אנשים ההולכים בדרכים הסלולות
ויש הסוללים הדרכים בעצמם**

"כי מלאכיו יצווה לך

לשמרך בכל דרכיך..."

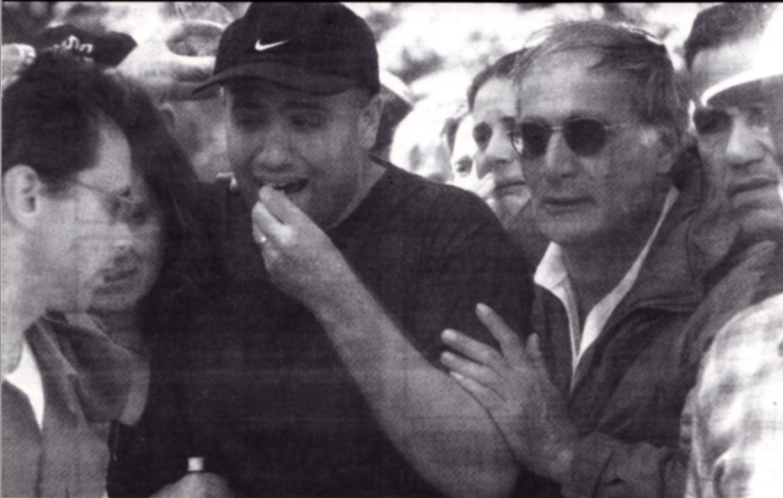
(תהילים צ"א)

איפה ישנם
עוד אנשים
כמו
האיש ההוא...
נתן יונתן

טרגדיה בעפולה: חייל מת מדום לב, 12 שנה אחרי מות אחיו בתאונת דרכים

מתוך "חדש בעמק" 3.5.2002

מאת שירן לוי

חברי ילדות וחברים לנשק שעמדו דוממים בפתח הבית המסופח ברחוב חיבת ציון בעיר ומיאנו להאמין שאביעד איננו. חבריו לעבודה של עזרא מחברת החשמל וחבריה של גילה מבית האבות "מישלב בעמק" שם היא משמשת כמטפלת בקשישים הירבו לבקר ולתמוך בחורים השכולים. כך גם חבריו הרבים של האח אסף.

סמל אביעד עקירב ז"ל התגייס לפני שנה ושלושה חודשים לצה"ל ושרת כמדריך ספורט וכושר קרבי בבסיס הטירונים של חטיבת הנח"ל שם שימש בהצטיינות כמד"ס של הסירות המובחרות של החטיבה. "אביעד היה תלמיד מצטיין וספורטאי מתונן", סיפרה אמו, גילה עקירב, "הוא אהב את החברים. היה ילד מלא שמחת חיים. ילד יפה שהרבה בנות כיכרו סביבו. שיעורים הוא הכין בהפסקות ובערב שיחק כדורסל בקבוצות הילדים והנוער בעפולה. אחרי שסיים את לימודי התיכון במגמה ביולוגית בבית"ס בן גוריון ולקראת הגיוס לצה"ל הוא התעקש להתגייס ליחידה קרבית אבל אני ועזרא לא התמנו לו אחרי האסון שפקד אותנו עם מותו של עמית. כך הגיע אביעד לחזית מד"ס והיה מרוצה מאד מהשירות הצבאי. ממש מורעל על התפקיד. אביעד היה בחור חסון ובריא שלא סבל ממחלות. מדי הצי שנה עבר בדיקות תקופתיות ולא נמצא בן משהו לא תקין. האסון נפל עלינו כרעם ביום בהיר. נתתי שני בנים ואת שניהם הצבא לקח ממני", אמרה האם. ביום חמישי הובא סמל אביעד עקירב ז"ל למנוחות בחלקה הצבאית בבית העלמין בעפולה ובסמך לצד אחיו עמית ז"ל.

עקירב ז"ל בתאונת דרכים ברמת הגולן במהלך שירות צבאי בצנחנים. בן 19 היה במוותו.

ביום רביעי בערב נכנס סמל אביעד עקירב ז"ל לחדר הכושר של הבסיס עם חייל נוסף ועסק בפעילות גופנית. לפתע, כך סיפרו חבריו, בעת שביצע תרגיל על המתח, חש סחרחורת, נפל והתמוטט. צוות רפואי מהבסיס שכלל חובש ושני רופאים הגיע למקום תוך דקות וביצע פעולות החיאה ואליהם הצטרף צוות רפואי של ניידת טיפול נמרץ של מד"א עזר. בחלוף כשעה של נסיונות החיאה קבע רופא את מותו של סמל עקירב ז"ל. ההערכה היא כי החייל מת מדום לב פתאומי. למחרת בשלוש וחצי לפנות בוקר קיבלו ההורים עזרא (57) וגילה (50) את הבשורה המרה על מות בנם. "בשעה חמש וחצי בבוקר, יצא האב עזרא מהבית ואמר שהוא הולך לבית הקברות להודיע לבנו עמית ז"ל על האסון", סיפר אמנון הירשברג, דודו של אביעד, "ליבי ניבא לי רעות ויצאתי עם בן משפחה נוסף לבדוק לחפש את עזרא. אחרי זמן קצר מצאנו אותו במכוניתו בבית הקברות כשהוא מעורפל חושים. עזרא נלקח לבית חולים העמק בעפולה ושוחרר לאחר טיפול קצר". סיפר הירשברג, "כבר אז, לפני 12 שנה כשעמית נהרג בתאונה, חרב על עזרא עולמו ומאז האסון הוא התקשה לעכל את האובדן והקפיד לעלות מדי יום לקבר בנו בחלקה הצבאית בבית העלמין. כעת עם הוודע האסון הנוסף אינני יודע איך הוא יתגבר על כך", אמר הדוד.

את בית משפחת עקירב פקדו השבוע מאות בני משפחה,

חייל צה"ל, סמל אביעד עקירב ז"ל בן 20 מעפולה, מת ביום חמישי בשבוע שעבר מדום לב במהלך אימוני כושר בבסיס הטירונים של חטיבת הנח"ל בדרום הארץ. סמל עקירב ז"ל שימש בבסיס כמדריך ספורט וכושר קרבי (מד"ס). לפני 12 שנים, בחודש יולי 1990, נהרג אחיו הבכור של אביעד, רבי"ט עמית

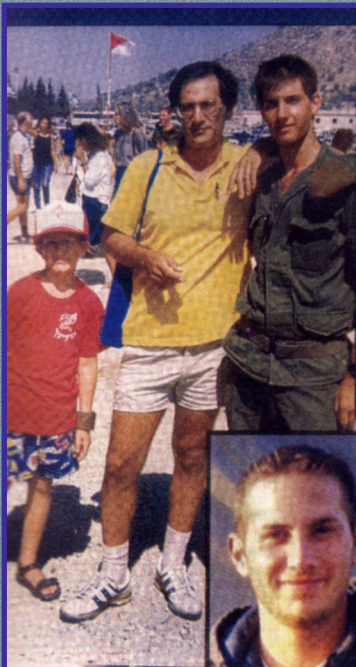
רבי"ט עמית עקירב ז"ל

סמל אביעד עקירב ז"ל

טרגדיה בעפולה: חייל מת מדום לב 12 שנה אחרי מות אחיו בתאונה

סמל אביעד עקירב ז"ל נפטר שלשום במהלך אימון כושר בבסיס ■ אביו השבור הלך לקבר הבן הבכור, עמית ז"ל, ובני משפחה מצאו אותו כעבור זמן קצר במצב של עירפול חושים ■ האם: "הצבא לקח ממני שני בנים"

האב עזרא, עם הבנים עמית ואביעד. בתמונה הקטנה: אביעד ז"ל צילמו רמזודוקציה: קמא

לוש חצי לפנות בוקר. "כשעה חמש וחצי בבוקר, עזרא יצא מהבית, ואמר שהוא הולך לבית הקברות להודיע לעמית ז"ל על האסון", סיפר הישגריג. "לבי ניבא לי רעות, ויצאתי עם עוד בריטשפחה לחפש אותו. כעבור חצי שעה מצאנו אותו בסוכנית במצב של עירפול חושים, שים, והוא נזקק לטיפול רפואי".

■ תלמיד מצטיין וספורטאי מחונן

"אביעד היה תלמיד מצטיין וספורטאי מחונן", סיפרה אמו גילה, "הוא אהב את החברים. היה ילד מלא שמחת חיים. ילד יפה שכל הבנות בבסיס ובריוסקוסקים של עפולה כירכרו סביבו. לקראת הגיוס לצהל הוא התעקש להתגייס ליחידה קרבית, אבל אני ועזרא לא חתמנו לו אחרי האסון שסקר אותו עם מותו של עמית. כך הוא הגיע לחוות מוריס, והיה מרוצה מאוד מהשירות הצבאי. האסון נפל עלינו כרעם ביום בהיר. נתתי שני בנים ואת שניהם הצבא לקח ממני", אמר דה האם. להורים נותר בן אחד, אסף, בן 29.

סמל אביעד עקירב ז"ל הובא אתמול למנוחות בחלקה הצבאית בבית העלמין בעפולה, שם נטמן לצד אחיו, עמית ז"ל.

מאת דני ברנר

עזרא וגילה עקירב מעפולה שבלו את בנם הבכור עמית ז"ל לפני 12 שנה, כשנחזק בתאונת דרכים. אתמול לשנת בוקר, ותבשרו על מותו של בנם השני, אביעד, שנפטר באימון כושר בצבא.

סמל אביעד עקירב ז"ל, בן 20, שירת בבסיס טירונים של הנח"ל כמדרג ספורט וכושר קרבי. ביום רביעי בערב הוא התמוטט במהלך אימון בחצר הכושר בבסיס. צוות רפואי ניסה לבצע בו החייאה, אך לא הצליח להציל את חייו. ההערכה היא שאביעד מת מרום לב. אחיו של אביעד, רב"ט עמית עקירב ז"ל, נהרג ביולי 90, בהורג תו בן 19, בתאונת דרכים ברמת הגולן, במהלך שירות צבאי בצנחנים. "מאז אותו אסון, עזרא התקשה לעכל את אובדן בנו, והקפיד לעלות מדי יום לקברו בחלקה הצבאית בבית העלמין", סיפר אמי נון הירשברג, קרוב משפחה. "עכשיו, עם האסון הנוסף, אני לא יודע איך הוא יתגבר". עזרא וגילה קיבלו את הודיעה על מותו של אביעד אתמול בשי

גילה ועזרא עקירב היקרים,

מדינת ישראל וצבא ההגנה לישראל
אבלים עמכם על מותו של יקירכם
סמל אביעד עקירב ז"ל

ביום יג באייר התשס"ב, 24 באפריל 2002

ויישאו תמיד את זכרו עם כל הלוחמים שנועלו
על הגנת העם והארץ.

בהוקרה,

בנימין בן-אליעזר - תת אלוף (מיל')
שר
חביבוחון

אייר תשס"ב
אפריל 2002

לשני בניי, עמית ואביעד

יושב אני ליד קברכם בניי וכולי יגון וגעגועים.
את השלווה וציוץ הציפורים מפירים ביקורי ההורים.
לכולם אותו הילוך שחוח ולאה.
ניגשים הם לבניהם שבעפר טמונים.
את השיש הקר מנשקים, ואת האדניות משקים.
מעיניהם ניבט יגון אין קץ,
ולשאלתם האילמת, למה דווקא בניי? אין עונה.
ובהפוגות, שבין ביקורי ההורים, עובר אני בין הקברים,
והפנים של ילדינו לפתע צצים.
הנה יוסי הביישן, וממול איתי הבליין וגיל המנהיג ומלא החיים,
וכולם צמאי חיים.
ולפתע שומע אני קולות של חבורת נערים,
עם ההמולה, הוויכוחים ושמחת החיים.
ופונים הם אלי בתחנונים, ופניהם חוורים.
גם אנו מתגעגעים לריח הפרחים, לחלוף העונות והצבעים,
לחיוך וליטוף של נערה יפה.
ובצער אין קץ שואלים הם:
עד מתי נשלם אנו על טעויותיכם, הגדולים ?!
ובפי אין תשובה, רק יגון, חוסר אונים וגעגועים.
ומבין כל הדמויות המאשימות מופיעה פתאום דמותן של
בניי, עמית ואביעד,
עם החיוך השובב והחן, שאין לעמוד בפניו.
ובקול מרגיע הם דורשים, אבא, הביתה לך. אנו מבטיחים,
אנו עוד ניפגש.
ידיי הושטתי לחבקכם בניי,
אבל ידיי אחזו רק את הריק...

לזכר אביעד

ביום רביעי, העשרים וארבעה באפריל, שנת אלפיים ושתיים, מעט לפני חצות נפטר אביעד עקירב ז"ל בבסיס הנח"ל בתל ערד.

הוא היה בצבא מדריך כושר קרבי, בעל דרגת סמל, בעל ידע וסמכות בתחומיו. מוות משתק וקורע לב, ההופך את שאלת החיים לכה אקראית, כה אכזרית. אביעד למד בבית ספרנו החל מכתה ז' וסיים את חוק לימודיו במגמה ביולוגית בשנת אלפיים.

הוא היה נער חינוכי, כחול עיניים, רגיש לזולתו, אוהב אדם. תלמיד אהוב על בני כיתתו ותלמידים רבים אחרים. הוא היה חביבן של הבנות שחיזרו אחריו וביכרו את חברתו.

כתלמיד ידע לשלב בין הצורך להצליח בלימודים ובין השובבות של בני גילו. הוא סיים את בחינות הבגרות בהצלחה.

בספר המחזור נכתב שאידאלים מילאו חלק מרכזי בחייו. הוא טען שטוב "למות" בעד אידאל, אבל אידאלים משתנים ואתה עלול למות בעד האידאל הלא נכון. ועתה אביעד, איננו עוד. הוא מת מדום לב, בעת שעסק במה שאהב, ספורט. מוות שאין לו תכלית. מוות שאין לו פשר. מוות שאין לו ניתומים.

אביעד שכל את אחיו הבכור ממנו, עמית, למעלה מעשור, אף הוא נפל בעת שירותו הצבאי.

מכאן אנו מבקשים לנחם את הוריו ואת אחיו אסף, בנחמה היהודית העתיקה "ועם שאר אבלי ירושלים תנחמו".

בית 'בן-גוריון' מרכין ראש וינצור את זכרו של אביעד לעד.

יהי זכרו ברוך

...הים הכי עמק מתחיל מהנהר,
והנהר, מעין הוא ניגר.
מסע הכי רחוק, מצעד נאגר,
הצעד - הנף שרייר קטן וצר.

כי אין תחילה בלי קץ...
רוני גרוס

בית יד לבנים

"למען ידעו דור אחרון..."

תהילים, עח' 6

תודה מיוחדת לניסים אוחיון, יו"ר יד לבנים עפולה על פרויקט הנצחה חשוב זה - אלבום לכל נופל.

תודה מיוחדת לכל משפחות הנופלים שנרתמו לפרויקט זה באיסוף החומרים להנצחת הבנים והבנות ביד לבנים עפולה.

עיצוב גראפי, עריכה והבאה לדפוס: יפה בן עזרא, סטודיו מילים באהבה yafa225@gmail.com

